

ת"פ 33879/04/13 - מדינת ישראל נגד יוסף ירמיהו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33879-04-13 מדינת ישראל נ' ירמיהו

לפני
בעניין: כב' השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף ירמיהו

הנאשם

גזר דין

הרקע:

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן שהוגש נגדו בתיק זה, ובשני כתבי אישום נוספים שצורפו על ידו.

על פי עובדות כתב האישום **בתיק זה**, ביום 7/4/2013 נכנסו הנאשם ושותפו הקטין לבית משפחת קריספין בקרית ארבע, דרך דלת הזזה שהיתה פתוחה מעט. הנאשם חיפש דברי ערך בסלון, ולאחר מכן נכנס למטבח וגנב מתיקה של גב' קריספין כ- 18 ₪. השותף גנב מחדר השינה שעון ותכשיטים. הנאשם ושותפו ברחו מהדירה לאחר שבעלת הבית הגיעה למקום.

בשל מעשיו הנ"ל הורשע הנאשם בעבירות של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977, וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק האמור.

כתב האישום **בתיק 64066-12-12** מתאר כי בסוף חודש אוקטובר 2011 פרצו הנאשם ונאשם אחר באותו תיק למעון ילדים בגבעת החרסינה בקרית ארבע, וגנבו מתוכו מסך מחשב, מצלמה וזיכרון נייד.

בשל כך הורשע הנאשם בעבירה של התפרצות לבניין שאינו משמש למגורים בכוונה לבצע גניבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק הנ"ל.

על פי עובדות כתב האישום **בתיק 58840-05-13**, ביום 21/5/2012, בתחנה המרכזית בירושלים, השתתף הנאשם יחד עם 3 אחרים בתגרה, בה הנאשם והאחרים החליפו מהלומות.

עמוד 1

בשל מעשה זה הורשע הנאשם בעבירה של תגרה במקום ציבורי, לפי סעיף 191 לחוק הנזכר.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר שלא יפחת משנתיים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

לטענת המאשימה, מתחם הענישה לעבירה של כניסה לבית מגורים נע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל. לטענתה, אין מדובר בעבירת רכוש בלבד, אלא בפגיעה במבצרו ובפרטיותו של קורבן העבירה, בתחושת הביטחון של הפרט, בביטחון הציבור ובאיכות חייו.

המאשימה ציינה את המפגש שהתקיים בזירה בין הנאשם ושותפו לבין בעלת הבית, ואת העובדה שבשל מפגש זה הנאשם ושותפו נמלטו מהמקום.

המאשימה טענה עוד כי מתחם העונש ההולם לעבירת ההתפרצות לבניין שאינו משמש למגורים נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל, וכי עבירת התגרה הינה עבירת אלימות לה נודעת חומרה יתירה בשל עברו הפלילי של הנאשם.

אשר לעונש המתאים לנאשם הפנתה המאשימה לכך שבעברו אי הרשעה בבית המשפט לנוער, בעבירות של תגרה ותקיפה, לגילו הצעיר ולשהותו במסגרת מכינה קדם צבאית במשך 9 חודשים.

עוד התייחסה המאשימה להליך השיקומי של הנאשם, טענה כי הוא מצוי בתחילת הדרך בלבד, וכי לא השתקם באופן שיש בו להצדיק סטייה ממתחמי הענישה.

הסניגור מצדו הקדיש את עיקר טיעוניו להליכי השיקום של הנאשם. הסניגור הדגיש את שהותו של הנאשם במסגרת חלופת מעצר במכינה קדם צבאית לנערים בסיכון במצפה רמון, הפועלת חינוכית בקרב נערים בעלי עבר פלילי, מכשירה אותם לשירות חובה בצה"ל ומסייעת לשילובם במסגרתו.

הנאשם קיבל שבחים על התנהגותו במכינה, הפגין רצינות, אחריות ותפקוד תקינים, ועבר שינוי משמעותי ועמוק.

ב"כ הנאשם הלן על כך שהמאשימה נמנעה מלערור על החלטה לפיה שוחרר הנאשם לחלופת מעצר במכינה הקדם צבאית, ואילו עתה מבטאת עמדה עונשית העלולה לגדוע את סיכוייו של הנאשם להתגייס לצה"ל.

הסניגור הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, החרטה שהביע, רצונו לשקם את חייו, גילו הצעיר, הודאתו ולסיכוי לשיקומו, וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם צו של"צ בלבד.

תסקירי שירות המבחן:

שירות המבחן ליווה את הנאשם פרק זמן של מספר חודשים.

בתסקיריו פירט שירות המבחן את הרקע של הנאשם, את קשייו ואת נסיבותיו האישיות, המשפחתיות והחברתיות הלא פשוטות.

שירות המבחן ציין כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, והעריך כי הוא אינו בעל מאפיינים אישיותיים עברייניים.

עוד ציין שירות המבחן כי הנאשם נמצא בצומת משמעותי בחייו, זהותו נמצאת בהליכי גיבוש, הוא נמצא בתחילתו של הליך טיפולי שעשוי להיות משמעותי עבורו, וכי עונש של מאסר, ולו בעבודות שירות, עלול לפגוע באפשרותו להשתקם ולחזור למסלול חיים נורמטיבי.

לפיכך המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 250 שעות, ענישה מותנית וצו מבחן.

דין ומסקנות:

עבירת הכניסה למקום מגורים שביצע הנאשם דומה מאוד במהותה לעבירה של התפרצות למקום מגורים. הנאשם הורשע בעבירה של כניסה ולא בעבירת התפרצות בשל כך שדלת ההזזה דרכה נכנס לבית לא היתה מוגפת, אלא פתוחה כדי 3 ס"מ. אולם ברי כי מנקודת מבטו של קורבן העבירה, התוצאה כמעט זהה.

כפי שנקבע רבות בפסיקה, הנזק שנגרם כתוצאה מעבירה של התפרצות למקום מגורים אינו נמדד אך ורק בפגיעה בקניינו וברכושו של קורבן העבירה. בנוסף לנזק זה גורמת פריצה לבית מגורים, לעיתים קרובות, גם צער ועוגמת נפש לקורבן העבירה ופגיעה חמורה בפרטיותו. כבר נפסק לא אחת כי אין לראות בעבירת התפרצות כעבירת רכוש גרידא, שכן הפריצה אינה רק לבית הקורבן, במובן הפיזי של המילה, אלא, בעיקר, חדירה לתוך התא האישי - משפחתי השמור ביותר של האדם. בכך פוגע המתפרץ במעשיו פגיעה חמורה בתחושת הקורבן כי ביתו הוא מבצרו, וגורם לו לתחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון (ראו: ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה**, 31/12/2008, ע"פ 3297/10 **וולקוב נ' מדינת ישראל**, 24/05/2012).

עוד נפסק כי מעשה ההתפרצות עלול לגלוש לאלימות ולסכן את ביטחון האדם וביטחון הציבור (בש"פ 3453/05 **אברג'יל נ' מדינת ישראל**, 19/4/2005, בש"פ 2911/08 **שוקרון נ' מדינת ישראל**, 10/4/2008). בענייננו, העובדה שבעלת הבית הגיעה למקום במהלך שהותם של הנאשם ושותפו בדירה, מלמדת כי אמנם היה קיים פוטנציאל להתרחשות פעילות אלימה.

עם זאת, אין להתעלם מכך שהלכה למעשה הנאשם לא עבר עבירה של התפרצות לבית מגורים. העובדה שבצידה של עבירת הכניסה נקבע עונש נמוך באופן משמעותי מאשר בצידה של עבירת ההתפרצות, מלמדת כי מדובר במעשה אשר

מידת פגיעתו בערכים המוגנים נמוכה אף היא במידה ניכרת.

במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש להתחשב בכך שהנאשם ביצע את העבירה בשותפות עם אחר, ומטבע הדברים, גם לאחר תכנון מראש ולא באופן ספונטני.

לנוכח האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ע"פ 1041/14 **קרק' נ' מדינת ישראל** 5/10/2014, רע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל** 16/3/2014, רע"פ 7778/05 **שיר נ. מדינת ישראל** 11/9/2005, עפ"א (נצ') 10908-07-08 **בן סעדון נ' מדינת ישראל** 15/9/2009) נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשה הכניסה לבית מגורים והגניבה נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

בדומה להתפרצות לדירת מגורים, גם התפרצות למבנה שאינו משמש למגורים פוגעת פגיעה של ממש בתחושת הביטחון של קורבן העבירה וסביבתו, גורמת לו צער ועוגמת נפש ופוגעת בפרטיותו. במקרה בו ההתפרצות מתבצעת למעון ילדים, נקל לתאר את תחושותיהם של המטפלים במעון והורי הילדים המתחנכים בו.

לא לשווא נקבעה בצידה של עבירת ההתפרצות לבנין שאינו משמש בית מגורים, כאשר המתפרץ מבצע בו גניבה, ענישה זהה לזו שנקבעה בצידה של עבירת ההתפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה.

הנאשם פגע אפוא פגיעה שאינה מבוטלת בערכים החברתיים המוגנים. עם זאת, להבדיל מהתפרצות לדירת מגורים, אין מדובר בפגיעה בתא האישי השמור ביותר.

גם מעשה זה לא נעשה באופן אקראי, אלא לאחר תכנון מראש. מדובר בהתפרצות שבוצעה בצוותא חדא, אשר במהלכה נגנב רכוש, כמפורט לעיל.

לאור האמור ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (השוו: רע"פ 7709/12 **סולטאן נ' מדינת ישראל** 4/11/2012, רע"פ 8114/10 **אבו חדיד נ' מדינת ישראל** 7/11/2010, רע"פ 5552/10 **ברכה נ' מדינת ישראל** 25/7/2010, רע"פ 6981/09 **חנו נ' מדינת ישראל** 9/11/2009) נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשה התפרצות למעון והגניבה ממנו נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

תגרה במקום ציבורי פוגעת בסדר הציבורי, באפשרות העומדת לציבור לעשות שימוש ראוי במרחב הציבורי, בביטחון הציבור ובשלוות הנפש של הפרט.

הנאשם השתתף יחד עם 3 אחרים בתגרה בתחנה המרכזית בירושלים. עובדות כתב האישום מלמדות כי התגרה לא התרחשה לאחר תכנון מראש, אלא בעקבות פגישה אקראית בין הצדדים הניצים.

מתחם העונש ההולם למעשה התגרה נע בין ענישה מותנית, לבין מאסר קצר בפועל.

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחמי הענישה יש להביא בחשבון, לחובתו של הנאשם, את עברו פלילי, הכולל אי הרשעה בבית המשפט לנוער, בעבירות של תקיפה סתם ותגרה במקום ציבורי.

לטובתו של הנאשם עומדים הודאתו בשלב מוקדם של ההליכים, הנזק שיגרם לו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, במיוחד על רקע היותו בגיר צעיר, כבן 18 ו-19 בעת ביצוע העבירות. עוד עומדים לטובתו של הנאשם העובדה שנטל אחריות על מעשיו, ונסיבותיו הלא פשוטות, המפורטות בתסקירי שירות המבחן. בנוסף, יש להתחשב בכך שהנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריח כ-3 חודשים, והיה נתון בחלופת מעצר, במסגרת מכינה קדם צבאית, במשך כ-9 חודשים.

משקל מיוחד יש ליתן למאמצים שעשה הנאשם לחזור למוטב ולהליכי שיקומו. שירות המבחן ציין אמנם כי הנאשם נמצא בתחילתו של הליך טיפולי והוא זקוק ליד מכוונת. אולם, אין להתעלם מחוות הדעת שהתקבלו בעניינו מהמכינה הקדם צבאית. כך, ביום 8/10/2013 הודיע מנהל המכינה כי הנאשם עובר שינוי מאוד משמעותי ועמוק. ביום 14/5/2014 הודיע מנהל המכינה כי במהלך 9 חודשים הנאשם הפגין רצינות, אחריות ותפקוד תקינים ואף מעבר לכך.

האמור, בצירוף הערכת שירות המבחן כי הנאשם אינו בעל מאפיינים אישיותיים עברייניים, מצביעים על כך שקיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם. לפיכך נראה לי כי יש לחרוג חריגה של ממש ממתחמי הענישה הנ"ל, וכי אין להשיב את הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח.

עם זאת, נוכח ריבוי מעשי העבירה בהם הורשע הנאשם, וחומרת מעשיו, לא ניתן להסתפק בצו של"צ כפי שממליץ שירות המבחן (השוו: עפ"ג (י-ם) 50419-03-14 **אמיר נ' מדינת ישראל**).

אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה אין להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל על מנת לאפשר את גיוסו לצה"ל.

אשר למשקל שעל בית המשפט ליתן לשיקולי גיוסו של נאשם לצה"ל קבע בית המשפט העליון כי:

"ביטול הרשעה רק כדי לאפשר גיוס לצה"ל הוא משום מעשה מלאכותי, לפיו נדרשת מערכת השיפוט להתאים עצמה לנוקשות ביורוקרטית מדומה. אינני סבור, שצה"ל לא ידון בבעיה שלפניו לפי שיקולים ענייניים ויתעלם מתסקיר שירות המבחן, ואם שירות המבחן ימליץ על גיוסו, חזקה על רשויות הגיוס שיתנו דעתן לכך וישקלו את ההמלצה בחיוב, יהיה אופי ההרשעה, בשעתה, אשר יהיה"

(רע"פ 5504/08 פלוני נ' מדינת ישראל 27/7/2008)

הדברים האמורים יפים, בשינויים המחויבים, גם לעניינו של הנאשם. יש להניח כי רשויות הגיוס בצה"ל ישקלו את מכלול נתוניו האישיים של המבקש, ויחליטו לגבי גיוסו בהתאם לאמות המידה המקובלות, ולא יבססו את החלטתם אך ורק על העונש שהושת על הנאשם (השוו: רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל 24/4/2014).

לאור כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר למשך 6 חודשים, ללא קיזוז ימי מעצרו. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 5/5/2015 עד לשעה 10:00, במפקדת מחוז הדרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע.

על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריו.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

2. מאסר למשך 5 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור כל עבירת רכוש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א אדר תשע"ה, 02 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.